Wolmeri-linnas: 1) 25mal Nääri-kuu p., lina-laat, 6 p. 2) 25mal Heina-kuu pääwal. 3) 21sel Mihkli-kuu p. 4) 25mal Talwe-kuu p., lina-laat.
Wolweti-m.: 16mal Talwe-kuu, lina-laat.
Wõnnu-linnas: 1) 15mal Küünla-kuu pääwal, lina-laat. 2) 11mal Jaani-kuu pääwal. 3) 16mal Wiina-kuu p. 4) 10mal Jõulu-kuu p., lina-laat.
Wõõbsus, Näpina kihelkonnas: 1) 9mal Lehe-kuu pääwal, Nigula-laat. 2) 10mal Jõulu-kuu pääwal.
Wõru-linnas: 1) 9mal Nääri-kuu pääwal, lina-laat. 2) 2sel Küünla-kuu p. 3) 22sel Küünla-kuu p. suur laksa laat, 8 pääwa. 4) 10mal Jüri-kuu p., weikse-laat. 5) 24mal Jaani-k. p. weikse-laat. 6) 10mal Leik-k. p. 9) 24mal Mihkli-k. p., Mihkli-laat. 8) 9mal Wiina-k. p. lina-laat. 8) 10mal Talwe-kuu pääwal, weikse-laat.

Narwa-linn peab lina, weikse ja hobuse-laata 6mast kunni 10ma Küünla-kuu pääwani — ja 20mast kunni 23mal Mihkli-kuu pääwani.

Wärawa taga alewis.

See oli wärawa taga alewis. Seal elas ühes majas, mis waesteſt üürijateſt kubiſes, oma enne-aegu wananenud naeſega, ſadulſepp Reinhold Grobe. Tema oli paremaid päiwi näinud, oli enne ſellidega ja õpipoistega tööd teinud ja omaſt kohaſt jõukaks meheks ſaanud; ka ühe lapſe oli tema naene temale kinkinud ja ſee oli neile waikſeks rõõmuks olnud. Aga ſelleſt oli juba palju

aega. Nüüd elas tema ühes kitſas tuas, mis töötuba ja elutuba korraga oli, ja pidi lappimiſe- ja parandamiſe-töödega leppima, mida kehwad naabrid temale andſiwad. Tema endiſt kokkuhoitud waranduſt oli üks kawal inimene paigale pannud, kelle kätte tema ſeda pea kergel wiiſil uſaldanud, nagu ſeda ſelles ſeiſuſes ſagedaſt leitakſe, ja tema laſt oli üks äkiline haigus wõtnud, lühikeſe aeaga, homiku ja õhtu wahel.

Need ſaatuſed oliwad temaſt üht tuskaliſt, tooreſt meeſt teinud. Wihkamiſt ſelle ühe wasta, kes tema waranduſt raiskanud, wenitas tema kõikide peale, kes wähemas wiletſuſes elaſiwad, kui tema, ja oma perekondliku õnne kadumiſt pidas tema halastamata ſaatuſe kiuſatuſeks. Ilma rõõmuta, ilma armastuſeta elas tema edaſi, ennaſt kõigeiſt inimeſteſt eemal hoides, niipalju kui tema wõis, kes ſiis ennaſt ka temaſt eemal hoidſiwad; tegi tööd kodu põna lauſumata nukras meeles ja omaſt naeſeſt hoolimata, oli taltſitamata ja äkiline kõrtſis — üks neiſt õnnetumateſt loomadeſt, keda kahewõrra kahjetſeda tuleb, ſeſt et nemad oma õnnetuſt tunnewad ja ſee nende hinge kallal närib.

Naene kandis oma koormat tema kõrwas nukras waikuſes, ei kaebanud, ei lootnud aga ka enam. Tema oli waikſeks jäänud, nagu tema mees ka; kõik elu näis tema ſees kuſtunud olema.